

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056233456/facsimile.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

med en sød Kone og et Par haabefulde Poder. Hans Anciennitet var saa lykkelig beskaffen, at han havde al Udsigt til at være Departementschef allerede med 50 Aars Alderen, og det var med den største Tilfredshed, han plejede at udmale sig de med denne høje Stilling forbundne Goder — Rang i 2den Klasse Nr. 12, god Gage, Ordener, Tillidsposter udenom etc.

I Sandhed, han er at misunde, tænkte Titus med et svagt Smil. Gaar alt vel, har han den hæderligste Alderdom for Øje. Han vil endog forud kunne beregne sin Nekrolog — af den største Længde, Dødelige overhovedet opnaar, ledsaget af Portræt i de illustrerede Blade — paa Forsiden, vel at mærke.

— — Solen faldt hen over Lagenet, der skinnede, saa han maatte knibe Øjnene til. Der laa en død Natsværmer, brun og lodden, med Vingeribberne krampagtigt stive ud fra Kroppen.

Ja, ja, saaledes gik det Mørkets lunefulde Børn, der elskede lyse Nætter og stille Drømme, men baskede sig til Døde for at naa ud i den grønne, duftende Natur. Hans eget Minde om Nattens Stemning var ligesaa livløst som den lille døde Sommerfugl.

Urets hurtigt afhaspede 9 Slag rev ham ud af hans Grubleri. Han sprang ud paa Gulvet i det blændende Solskin, og som han ofte plejede,